

DANS / THEATER | NEDERLANDSE PREMIÈRE | LIMERICK, IERLAND

COLIN DUNNE

Concert

COLIN DUNNE OVER *CONCERT*

'Dit was muziek die niet bedoeld was om uit te voeren'

Het begon met een obscuur album van een virtueuze violist die traditionele Ierse muziek speelde. Van het album *The Liffey Banks* van Tommie Potts uit 1972 werd gezegd dat het door ritmische onregelmatigheden niet dansbaar zou zijn. Challenge accepted, moet de Ierse danser en choreograaf Colin Dunne gedacht hebben toen hij de voorstelling *Concert* maakte, waarin hij het hele album van Potts besloot te 'dansen': "Deze muziek was niet bedoeld om mee op te treden, en hier was ik, een danser die het naar het publiek in een theater bracht en ging uitvoeren. Zou hij zich omdraaien in zijn graf?"

Concert is ontstaan vanuit het simpele idee om op het album van Tommie Potts, die dertig jaar geleden overleed, te reageren door middel van dans. Dunne vertelt dat de muzikant in de wereld van de traditionele muziek een vreemde eend in de bijt is: "Traditionele Ierse muziek is heel recht door zee, hoekig en heeft een vast ritme. De Ierse step dance kan heel goed op dit soort muziek. Maar de muziek van Potts was behoorlijk wonky, om een niet-technische term te gebruiken. Zijn timing en frasering waren heel excentriek en komisch, vol karakter. Daardoor werd gedacht dat het moeilijk was om hierop te dansen." Samen met regisseur Sinéad Rushe en geluidsontwerper Mel Mercier ontwikkelde Dunne een concert, een optreden, waarin de muziek van Potts op verschillende manieren wordt geïnterpreteerd. "Als we denken aan Ierse muziek denken we aan groots, opzweepend, samen op en neer springend in een kroeg met een biertje in de hand. De muziek van Potts was dat niet. Het was veel intiemere muziek." Dat leverde ergens wel wat wroeging op bij Dunne: "Dit is muziek die niet bedoeld was om uit te voeren, en hier was ik, die het naar publiek in een theater bracht en het ging uitvoeren. Bovendien is het album van Potts in lage kwaliteit opgenomen, dus mijn poging met zijn muziek te werken in een ruimte die in essentie niet intiem is, was uitdagend."

GRAND THEATRE | 60 MIN

vr 24 t/m zo 26 aug | 19:30 uur (za 25 aug met nagesprek)

entree | 15

taal | Engels

N
D
E
R
L
A
N
D

‘Riverdance is onderdeel van mijn biografie’

Heb je in de jaren '90 wel eens Riverdance op televisie gezien, de groots opgezette shows met tapdansende lerer voor een miljoenenpubliek? Grote kans dat je Colin Dunne voorbij hebt zien komen. Of hij het niet vervelend vindt dat mensen hem telkens herinneren aan deze periode in zijn danscarrière? “Het is onderdeel van mijn biografie, het is een gedeelte van mijn leven. Riverdance heeft het begin betekend van het uitzoeken van kwesties over mijzelf en mijn relatie met Ierse dans. Na die periode moest ik me er opnieuw toe verhouden door de lagen af te pellen, terug naar de pure connectie die ik ermee had als kind.” Nu, twintig jaar later, is hij nog altijd dankbaar voor zijn drie jaar bij Riverdance: “Ik vind het niet erg om over die periode te praten, maar ik word wel een beetje kwaad als mensen zeggen: oh mijn god, jij bent ‘that Riverdance guy’. Het opende veel deuren voor mij en het heeft veel vragen helpen beantwoorden, maar het is ook al heel lang geleden.”

In 2008 verraste hij vriend en vijand met zijn indringende dansvoorstelling *Out of Time*, waarin hij op heel intieme wijze in hedendaagse dansstijl inzicht biedt in zijn persoonlijke relatie met de Ierse step dance. Dat gevecht tussen omarming en verwerping van tradities is ook een aspect dat terugkomt in zijn voorstelling *Concert*. Dunne vertelt: “Wat ik heb gelezen over Potts’ leven resonanceert een beetje met dat van mij, in de zin van zijn haat-liefdeverhouding met tradities. De violist koesterde een grote genegenheid voor traditionele muziek, maar tegelijkertijd was hij ontevreden met wat hij ermee kon doen. Hij ging in zichzelf op zoek om een andere relatie met deze traditie op te bouwen. Op een bepaalde manier probeer ik dat ook te doen met traditionele Ierse dans, dus toen dacht ik: kijken hoe het gaat als we dat samen doen.”

Om de eigenaardigheid van Potts en zijn muziek te benaderen, staat Dunne alleen op het podium, zoals de muzikant alleen in zijn eigen ruimte speelde. De danser zocht lange tijd naar een manier om zo dicht mogelijk bij het specifieke karakter van *The Liffey Banks* te kunnen komen. “Mensen hebben me aangeraden om een live muzikant te laten spelen op het podium, maar ik wilde juist werken met het artefact, het album zelf, met Potts’ opnames. Eveneens wilde ik het gevoel van mijzelf als een solist in de ruimte neerzetten, om de mate van zijn eenzaamheid verder te onderstrepen.” Uiteindelijk danst Dunne niet het hele album, maar heeft hij verschillende manieren gevonden om de verbinding aan te gaan met Potts naast de step dance, bijvoorbeeld door middel van interactie met gedeeltes uit gesproken interviews, een platenspeler en een bandrecorder.

‘Ik kreeg een angstgevoel: zou Tommie Potts zich omdraaien in zijn graf?’

Is *Concert* hoofdzakelijk een dansinterpretatie van het obscure album van een schuchter genie, of is het een karakterschets van twee kunstenaars die beiden worstelen met de gaven die hen toebedeeld zijn en de regels die ze daardoor moeten volgen? Wat het ook moge zijn, je kunt ook heel goed naar de voorstelling gaan als je vooral van muziek houdt, stelt Dunne: “In de beginfase van de voorstelling was ik voor een residentie in Berlijn, waar ik een optreden deed voor mensen die Ierse muziek niet goed kenden. Toch hoorden zij in Potts’ muziek iets afwijkends, iets bijzonders. Voor mij zit Potts’ muziek vol tegenstellingen en is hij op zichzelf staand al een reden om te komen, of je nou van muziek houdt of meer van dans.” Hij concludeert lachend: “Als je niet van Ierse muziek houdt, heb je misschien wel een probleem.”

Op de vraag wat Tommie Potts zelf van de voorstelling zou hebben gevonden, benoemt Dunne de verschillen die er tussen hem en de muzikant bestaan. “Potts was doodsbang voor optredens en hij hield er niet van om in de schijnwerpers te staan. Halverwege het repetitieproces overviel me een angstgevoel dat ik deze man en zijn muziek, beide erg privé, naar het podium bracht. Zou hij zich omdraaien in zijn graf?” Gelukkig gaf Potts via een bijzondere samenloop van omstandigheden zijn goedkeuring in de vorm van zijn dochters, die kwamen kijken naar een show van *Concert*: “Zij waren heel sympathiek toen ik zei: ik weet niet wat hij ervan gedacht zou hebben. De dochters zeiden dat hij heel verlegen was en het heerlijk zou hebben gevonden om niet verlegen te zijn, om in de schijnwerpers te durven staan. Ze waren heel blij en ze dachten dat hij dat ook geweest zou zijn.”